

[Wissing]

digelser til undervisningsministeren. I ikke mindre end 10 af de 12 paragraffer i forslag L 65 tildeles ministeren stribevise af beføjelser og bemyndigelser til godkendelser. I praksis ved vi, at det bliver administrationen, der skal varetage disse – de fleste skal blot have ministerens underskrift. Da vi efter vore hidtidige erfaringer ikke har så stor tiltro til administrationen eller ministeren, som der her lægges op til, må jeg på fremskridtspartiets vegne afvise lovforslagene.

Bertel Haarder (V):

Hvis lovforslaget vedtages, vil der ske en løftelse og en anerkendelse af de pågældende uddannelser. Det har været ønsket af en række af de pågældende skoler, og det er et formål, som venstre har sympati for. Men selvfølgelig er det ikke uden omkostninger. Jeg tænker ikke så meget på de økonomiske udgifter for det offentlige, som jo ikke får øget kapacitet, plads til flere elever, men som jo altså skal bruge lidt flere penge på området. Jeg tænker mere på dette, at man jo ikke får statsanerkendelse ganske gratis. Når man har fastlagt i en lov og får fastslået et begreb, der hedder håndarbejdsuddannelse, så bliver det selvfølgelig samtidig vanskeligere at få lavet om på indholdet i uddannelsen.

Det er klart, at nogle af disse skoler i fremtiden vil kunne komme i den situation, at de har ønsker om at ændre uddannelsen i en eller anden retning, og det viser sig så, at det kan de ikke få lov til. Jeg håber, at skolerne er helt klare over, at den risiko løber de. Jeg er selvfølgelig sikker på, at under den nuværende regerings administration vil de ikke få problemer med det, men man kan jo aldrig vide, hvad der sker i fremtiden. Det er noget, som de forhåbentlig er klare over. De har jo selv ønsket denne lov, og så vil vi godt være med til at give dem den.

Jeg vil dog sige, at lovforslaget er yderst fleksibelt og vel mere fleksibelt end nogen anden, tilsvarende lov. Det er en meget bevægelig ramme, der stilles op, og det er vi glade for. Vi ønsker ikke for megen eksamensfasthed fastlagt i disse lovparagraffer på et område, hvor man så udmærket har kunnet styre sig selv.

Man kunne overveje, om de skoler, der ønsker det, eventuelt skulle have lov til at blive inden for højskolerens tilskudslov. Det

ville jo blive billigere for det offentlige. Jeg ved ikke, hvilke konsekvenser det vil medføre, men det kan vi undersøge under udvalgsarbejdet.

Jeg er glad for, at samtlige skoler består, og at der ikke er nogen, der behøver at frygte for, at de ikke bliver anerkendt, når vi går over til den ny lov. Jeg er også glad for ministerens fremsættelsestale, der jo oven i købet flere steder taler om, at denne uddannelse nu skal ligestilles med andre læreruddannelser. Det er noget, vi andre også forventer os noget af, for dermed må det vel være en selvfølge, at vi med tiden ser disse lærere blive hilst velkomne i folkeskolen, hvor de jo så indlysende kan gøre fyldest på linje med seminarieuddannede, som har et linjefag.

Gerda Møller (KF):

Der er gode intentioner i lovforslaget, det skal der ikke være nogen tvivl om. Uddannelsen kommer i faste rammer, lærernes niveau højnes både fagligt og pædagogisk. Det kommer de elever, de skal undervise, til gode, og det gør det meget nemmere for de ansættende institutioner at vurdere lærernes faglige niveau, noget, der kan være vanskeligt i dag, hvor lærerne møder op med så mange forskellige forudsætninger.

Med de adgangsbetingelser, der er foreslået, og som går ud på en 9-årig grundskole og 3 års yderligere erhvervs erfaring ad mange forskellige veje, svarende til andre uddannelsesinstitutioners praksis, altså 12 år, før man kan komme ind på seminariet, og så 2½ år på seminariet, vil det betyde en uddannelse, der i højere grad end de eksisterende bliver et alternativ til de længere videregående uddannelser, og det har vi jo hårdt brug for for at aflaste presset på de længerevarende uddannelser. Jeg mener også, det er rigtigt, at uddannelsen bliver gratis på linje med snart sagt alle andre uddannelser.

Vi er også tilfredse med, at faget kommer på højde med tilsvarende uddannelser i det øvrige Norden, så at det ikke skal være nødvendigt, som det er det mange steder i dag, at man henter lærere fra nogle af de andre nordiske lande. Jeg tænker på, at man nogle steder må hente vævelærere f. eks. fra Finland. Jeg mener, at vi har en kulturarv at værne om på dette område, og jeg er ikke så skeptisk med hensyn til dette lovforslags mu-